

Αριθμός 4159/2011
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Α΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 11 Απριλίου 2011, με την εξής σύνθεση: Γ. Παπαμεντζελόπουλος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Δ. Σκαλτσούνης, Σ. Χρυσικοπούλου, Σύμβουλοι, Β. Ανδρουλάκης, Σ. Κτιστάκη, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Κολιοπούλου.

Για να δικάσει την από 21 Φεβρουαρίου 2007 αίτηση:

του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων-Ενιαίου Ταμείου Ασφάλισης Μισθωτών (Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ.), το οποίο παρέστη με τον Β. Κουρούμαλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά των: 1) Νικολάου Σουμελίδη, κατοίκου Κιλκίς (Κορίνθου 7) και 2) Βαρβάρας Σουμελίδου, κατοίκου Θεσσαλονίκης (Χιλής 31-Καλαμαριά), οι οποίοι δεν παρέστησαν.

Με την αίτηση αυτή το αναιρεσεϊόν Ίδρυμα επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθ. 2257/2006 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του εισηγητή, Παρέδρου Β. Ανδρουλάκη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο του αναιρεσεϊόντος Ιδρύματος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α
Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, η οποία νομίμως ασκείται χωρίς καταβολή παραβόλου (άρθρο 28 παρ. 4 ν. 2579/1998, Α' 31), ζητείται η αναίρεση της 2257/2006 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης, με την οποία απορρίφθηκε έφεση του αναιρεσεϊόντος Ιδρύματος κατά της 226/2004 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Με την τελευταία αυτή απόφαση είχε γίνει δεκτή εν μέρει προσφυγή των αναιρεσιβλήτων και είχε ακυρωθεί η 126/30/23.10.1998 απόφαση της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής (Τ.Δ.Ε.) του Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Κιλκίς, κατά το μέρος που με την απόφαση αυτή είχε απορριφθεί ένστασή τους κατά της 171/23.10.1997 Πράξης Επιβολής Προσαύξεσης Εισφορών Οικοδόμων (Π.Ε.Π.Ε.Ο.) του πιο πάνω Υποκαταστήματος, ύψους 6.715.166 δρχ.

2. Επειδή, όπως έχει κριθεί, σε περίπτωση οικοδομικού έργου για το οποίο είναι εφαρμοστέο το προβλεπόμενο στο άρθρο 23 του ν. 2434/1996 (Α' 188) σύστημα υπολογισμού των κατ' ελάχιστον καταβλητέων ασφαλιστικών εισφορών, δεν επιτρέπεται να εκδοθεί, κατ' εφαρμογή του άρθρου 15 παρ. 2 του ν. 825/1978 (Α' 189), Π.Ε.Π.Ε.Ο. και να επιβαρυνθούν με προσαυξήσεις οι εισφορές που οφείλονται από τον κατά νόμον υπόχρεο για την καταβολή τους. Τούτο δε, γιατί η εφαρμογή της τελευταίας αυτής διάταξης προϋποθέτει απασχόληση συγκεκριμένων προσώπων, για την οποία ο κύριος του έργου είναι υποχρεωμένος: α) να συμπληρώνει ειδικό στέλεχος για κάθε απασχολούμενο, με ένδειξη του χρόνου απασχόλησης,

της αμοιβής, των εισφορών και της επωνυμίας του έργου, και β) να υποβάλλει ανακεφαλαιωτική κατάσταση, ενώ στις περιπτώσεις του άρθρου 23 του ν. 2434/1996 οι ημέρες εργασίας που απαιτούνται για την κατασκευή του έργου και με βάση τις οποίες υπολογίζονται οι κατ' ελάχιστον καταβλητέες εισφορές δεν συναρτώνται κατ' ανάγκην με την απασχόληση συγκεκριμένου προσώπου (Σ.τ.Ε. 1873, 3526/2009, 1710, 2314/2010 κ.ά.).

3. Επειδή, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα ακόλουθα: Οι αναιρεσίβλητοι, ως οικοπεδούχοι, προέβησαν στην ανέγερση τετραώροφης οικοδομής κειμένης στο Κιλκίς, για την οποία είχε εκδοθεί οικοδομική άδεια, κατέβαλαν δε προκαταβολή 482.604 δρχ. στο τοπικό Υποκατάστημα του Ι.Κ.Α. Σύμφωνα με την από 23.10.1997 έκθεση ελέγχου υπαλλήλου του Ιδρύματος, οι αναιρεσίβλητοι δεν προέβησαν σε δήλωση αποπεράτωσης του έργου, η οποία, όμως, διαπιστώθηκε από τον επιτόπιο έλεγχο. Όπως προέκυψε από την ίδια έκθεση ελέγχου, οι αναιρεσίβλητοι, ως εργοδότες, προσκόμισαν στο αναιρεσεϊόν μισθολογικές καταστάσεις για το εργατοτεχνικό προσωπικό που απασχολήθηκε στις εργασίες για τα μπετά, τούβλα, σοβάδες, δάπεδα, χρώματα και για τις εργασίες του περιβάλλοντος χώρου και τις λοιπές οικοδομικές εργασίες. Από τον έλεγχο προέκυψε, ειδικότερα, ότι οι κατ' ελάχιστον ημέρες εργασίας για τα μπετά, την τοιχοποιία, τα επιχρίσματα, την επίστρωση δαπέδων, τις εργασίες ελαιοχρωματισμού και τις λοιπές οικοδομικές εργασίες στο εν λόγω οικοδομικό έργο ανέρχονταν, βάσει του αντικειμενικού συστήματος, σε 533, 200, 319, 236, 307 και 177 αντίστοιχα, ενώ οι αναιρεσίβλητοι είχαν υποβάλει μισθολογικές καταστάσεις μόνο για 447, 106, 114, 204, 75 και 14 ημέρες για τις ίδιες εργασίες. Με βάση τις ανωτέρω διαπιστώσεις και κατ' εφαρμογή του ν. 2434/1996, εκδόθηκαν οι 573/1997 και 5740/1997 Π.Ε.Ε., με τις οποίες επιβλήθηκαν σε βάρος των αναιρεσιβλήτων εισφορές ύψους 4.768.741 δρχ. υπέρ Ι.Κ.Α. - Τ.Ε.Α.Δ.Ξ.Ε. και 1.946.425 δρχ. υπέρ Ε.Λ.Δ.Ο. Εκδόθηκε επίσης, κατ' εφαρμογή του ν. 825/1978, η 171/1997 Π.Ε.Π.Ε.Ο. με την οποία επιβλήθηκαν σε βάρος των ιδίων προσουζήσεις ύψους 4.768.741 δρχ. υπέρ Ι.Κ.Α.-Τ.Ε.Α.Δ.Ξ.Ε. και 1.946.425 δρχ. υπέρ Ε.Λ.Δ.Ε.Ο. Κατά των πιο πάνω πράξεων οι αναιρεσίβλητοι άσκησαν ένσταση ενώπιον της Τ.Δ.Ε. του αρμοδίου Υποκαταστήματος, η οποία με την 126/23.10.1998 απόφασή της απορρίφθηκε. Προσφυγή των αναιρεσιβλήτων κατά της απόφασης αυτής απορρίφθηκε κατά το μέρος που αφορούσε τις δύο Π.Ε.Ε. και έγινε δεκτή κατά το μέρος που αφορούσε την Π.Ε.Π.Ε.Ο. Κατά της πρωτόδικης απόφασης το αναιρεσεϊόν Ίδρυμα άσκησε έφεση, η οποία απορρίφθηκε με την ήδη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, το δικάσαν εφετείο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι σε περίπτωση εφαρμογής του τεκμαρτού συστήματος υπολογισμού των οφειλομένων εισφορών για οικοδομικά έργα βάσει του άρθρου 23 του ν. 2434/1996, δεν είναι επιτρεπτή η έκδοση Π.Ε.Π.Ε.Ο. Περαιτέρω, ερμηνεύοντας το δικόγραφο της εφέσεως, έκρινε ότι το αναιρεσεϊόν προέβαλε ως λόγο εφέσεως ότι εσφαλμένως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο είχε επιληφθεί της νομιμότητας της εκδόσεως της Π.Ε.Π.Ε.Ο., εφόσον η πράξη αυτή δεν είχε προσβληθεί από τους αναιρεσιβλήτους με την προσφυγή τους. Ο λόγος αυτός απορρίφθηκε από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ως ερειδόμενος σε εσφαλμένη νομική βάση, γιατί με την ένστασή τους οι αναιρεσίβλητοι είχαν ρητώς προσβάλλει τόσο τις Π.Ε.Ε. όσο και την Π.Ε.Π.Ε.Ο., μετά δε την απόρριψη της ένστασής τους από την αρμόδια Τ.Δ.Ε. άσκησαν προσφυγή, η οποία στρεφόταν κατά της απορριπτικής αποφάσεώς της και, με τον τρόπο αυτό ήχθη προς κρίση ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου η νομιμότητα και των τριών επίδικων πράξεων. Με τις σκέψεις αυτές το εφετείο απέρριψε την έφεση του αναιρεσεϊόντος Ιδρύματος.

4. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι, εφόσον οι αναιρεσίβλητοι δεν υπέβαλαν μισθοδοτικές καταστάσεις για τους απασχοληθέντες στην οικοδομή τους εργατοτεχνίτες, εσφαλμένως έγινε δεκτό ότι η επίδικη Π.Ε.Π.Ε.Ο. δεν εκδόθηκε νομίμως. Ο λόγος αυτός αναιρέσεως, ανεξαρτήτως αν προβάλλεται παραδεκτώς, δεδομένου ότι η κρίση του εφετείου ότι με την έφεση είχε προβληθεί αποκλειστικά ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ακύρωσε πράξη, η νομιμότητα της οποίας δεν είχε αμφισβητηθεί (δηλαδή, την Π.Ε.Π.Ε.Ο.), είναι, πάντως, κατ' ουσίαν αβάσιμος, εφόσον, όπως έγινε δεκτό στη 2η σκέψη, σε περίπτωση οικοδομικού έργου για το οποίο είναι εφαρμοστέο το κατ' άρθρο 23 του ν. 2434/1996 σύστημα υπολογισμού των κατ' ελάχιστον καταβλητέων ασφαλιστικών εισφορών, δεν επιτρέπεται να εκδοθεί, κατά το άρθρο 15 του ν. 825/1978, Π.Ε.Π.Ε.Ο. και να επιβαρυνθούν με προσαυξήσεις οι εισφορές που οφείλονται από τον κατά νόμον υπόχρεο για την καταβολή τους.

5. Επειδή, στο άρθρο 116 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (π.δ. 503/1985, Α' 182) ορίζονται τα εξής: «Οι διάδικοι, οι νόμιμοι αντιπρόσωποι και οι πληρεξούσιοι τους οφείλουν να τηρούν τους κανόνες των χρηστών ηθών και της καλής πίστης, να αποφεύγουν ενέργειες που φανερά οδηγούν στην παρέλκυση της δίκης, να εκθέτουν τα πραγματικά γεγονότα που αναφέρονται στην υπόθεση, έτσι ακριβώς όπως τα γνωρίζουν, με πληρότητα και σύμφωνα με την αλήθεια, αποφεύγοντας διφορούμενες και ασαφείς εκφράσεις». Περαιτέρω, στο άρθρο 205 του ίδιου Κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με την παράγραφο 4 του άρθρου 7 του ν. 2145/1993 (Α' 88), ορίζεται ότι: «Το δικαστήριο αυτεπαγγέλτως, με την οριστική απόφασή του, επιβάλλει στο διάδικο ή στο νόμιμο αντιπρόσωπό του ή στο δικαστικό του πληρεξούσιο, ανάλογα με την ευθύνη καθενός, χρηματική ποινή από πενήντα χιλιάδες έως τριακόσιες χιλιάδες δραχμές, που περιέρχονται στο Ταμείο Νομικών, αν προκύψει από τη δίκη που έγινε, ότι αν και το γνώριζαν 1) άσκησαν προφανώς αβάσιμη αγωγή, ανταγωγή, ή παρέμβαση ή προφανώς αβάσιμο ένδικο μέσο ή 2)... ». Οι ανωτέρω διατάξεις, με τις οποίες σκοπεύεται, μεταξύ άλλων, η αποτροπή της άσκησης προφανώς αβάσιμων ένδικων βοηθημάτων και μέσων, εφαρμόζονται, σύμφωνα με το άρθρο 40 του π.δ. 18/1989 (Α' 8), και στη δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σ.τ.Ε. 1710, 2314/2010 κ.ά.).

6. Επειδή, το τιθέμενο στην προκειμένη υπόθεση ζήτημα έχει ήδη ειδικώς αντιμετωπισθεί με σειρά αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας. Κατόπιν αυτού, το Δικαστήριο κρίνει ότι, ενόψει της εμμονής του αναιρεσεύοντος Ταμείου στην υποστήριξη ενδίκου μέσου, που έχει, υπό τις ανωτέρω συνθήκες, καταστεί προφανώς αβάσιμο, συντρέχει περίπτωση εφαρμογής των διατάξεων που παρατέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη και για το λόγο αυτό πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του και υπέρ του Τομέα Ασφάλισης Νομικών του Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολούμενων (Ε.Τ.Α.Α.) χρηματική ποινή ανερχόμενη σε επτακόσια (700) ευρώ.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση και

Επιβάλλει σε βάρος του αναιρεσεύοντος Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. και υπέρ του Τομέα Ασφάλισης Νομικών του Ε.Τ.Α.Α. χρηματική ποινή επτακοσίων (700) ευρώ, κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 14 Απριλίου 2011

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος

Η Γραμματέας

